Все-таки непросто
зрубати
високу і горду смереку.

То тільки так здається,
бо легко її обняти.

То вже й тобі так здається,
Але все це не так!

Обхопи
високу і горду свою смереку,
і якщо вже так вийшло,
що вона має впасти,
зроби це сам.

Нікого не підпускай до неї,
бо ти все-таки знаєш,
як непросто зрубати смереку,
точніше, спустити її на землю,
бо знає один Бог,
куди полетить
невміло зрізане дерево,
спершу страшно потанцювавши
на власному пні,
на своєму корінні.

І дай Боже,
щоб воно нікого не вбило.

Отож
пригадай,
як рубають у горах смереку,

наперед вибравши місце,
куди вона має впасти.

Отож
для початку вибери
смужку затерплої землі
і з того боку
зроби надріз і підрубай — на явір.

А з другого —
з боку провалля,
над яким вона стоїть,
починай різати.

Не бійся,
тільки не ріж до кінця,
бо тоді не минути смертельного танцю.

Чуєш?

Трішки живого залиш
і нахили її на явір.

Потихеньку нахиляй,
можеш помогти собі сокирою.

Не бійся, вона впаде.
Так як годиться.
От і все.

Тільки прошу:

зроби це сам.